

ΓΙΑΤΙ ΕΓΙΝΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΟΔΟΤΗΣ

Περνάγαμε ωραία,
μ' εκείνη την παρέα
ταξίδια με γιατρούς, καθηγητές.

Λαδώναμε τους πάντες
μας άδειαζαν τις τσάντες
ΜΜΕ, υπουργοί και βουλευτές.

Ουσίες, λεφτά και οίνοπνεύματα
τις μίζες δεν χορταίνανε
τσέπωναν και τα κέρματα.

Τα χρόνια τα μοιραία
τα φάγανε παρέα
σύμβουλοι, πολιτικοί, καθηγητές.

Κι αφού ακόμα ζούμε
ως μάρτυρες θα πούμε
όλη την αλήθεια στις Αρχές.

.....

Κάπως έτσι, παραφράζοντας τους στίχους του γνωστού λαϊκού τραγουδιού των Λαζόπουλου – Δανίκα, συνοψίζεται το αφήγημα της καριέρας μου στη Novartis. Και περνάγαμε πραγματικά ωραία, στην υγεία των κορόιδων, που δεν ήταν άλλοι από τους παππούδες, τους γονείς και τα παιδιά μας.

Μου πήρε επτά περίπου χρόνια να καταλάβω ότι ανήκα σε μια μοναδική κατηγορία Ελλήνων. Σε εκείνους που, τινάζοντας τα ασφαλιστικά ταμεία στον αέρα, περισσότερο ακόμη και από το PSI, καταφέραμε να ληστέψουμε τρεις ολόκληρες γενιές. Και το κάναμε με τόσο ζήλο και τόσο συνειδητά, που η κανονικότητα μας έφερνε αναγούλα και την ξορκίζαμε σαν να ήταν ο χειρότερος εφιάλτης μας.

Αρνούμασταν να πιστέψουμε ότι υπήρχε ζωή χωρίς μισθάρες, μπόνους, εταιρικά αυτοκίνητα, τζάμπα ιδιωτικές ασφάλειες, ταξίδια, γκόμενες και διασκέδαση. Και όλα αυτά, με τα πελατάκια μας, γιατρούς, καθηγητές, πολιτικούς και άλλους

αξιωματούχους να μας βαράνε παλαμάκια, τις μέρες στα συνέδρια και τις νύχτες στα κλαμπ και τα μπουζουκτσίδα.

Μέχρι που ήρθε το 2011 και εμφανίστηκαν οι... καθαρίστριες.

Θυμάμαι ακόμη, σαν χθες, τα πρώτα μνημονιακά meetings, όπου το σύστημα Φρουζή της Novartis μας ανακοίνωνε τα κακά μαντάτα. Με εκείνες τις τεράστιες γιγαντοοθόνες, που μέσα στο σκοτάδι της αίθουσας μας έκαναν τα απαραίτητα ηλεκτροσόκ της προσαρμογής στη νέα, σκληρή πραγματικότητα που μας περίμενε, μέσα κι έξω από την εταιρεία.

Καταιγίδες, κεραυνοί, σεισμοί, λοιμοί και καταποντισμοί. Και μετά μαύρο. Και μόλις τα φώτα της αίθουσας άναβαν, εμφανιζόταν ο μεγάλος για να μας επαναλάβει, κάθε φορά, ότι το υπερθέαμα που παρακολουθούσαμε έντρομοι στη γιγαντοοθόνη δεν ήταν τίποτε άλλο από την καθημερινότητα των μνημονίων που βίωναν οι άλλοι, οι μη προνομιούχοι Έλληνες, τα κορόιδα που ζούσαν έξω από την εταιρεία. Και που θα μπορούσε, ανά πάσα στιγμή, να γίνει και η δική μας καθημερινότητα, αν δεν αντιλαμβανόμασταν την πραγματικότητα και δεν καταφέραμε να προσαρμοστούμε στα νέα, μνημονιακά δεδομένα της αγοράς και της εταιρείας.

Τότε μάθαμε για πρώτη φορά ότι έπρεπε να συνηθίσουμε να ζούμε με τον φόβο της καθαρίστριας. Οχι επειδή ο εντεταλμένος από την Ελβετία έβρισκε την αίθουσα βρώμικη ή ακατάστατη. Αλλά επειδή, απλά, μας ανακοίνωσε ότι, εφεξής, σε κάθε μάζωξη, επειδή θα χυνόταν αίμα, έπρεπε αναγκαστικά να βρίσκονται σε ετοιμότητα οι καθαρίστριες. Για να καθαρίζουν το αίμα που θα έρρεε στα πατώματα από τις απολύσεις των συναδέλφων μας, που θα 'βλεπαν, κάθε φορά, σε κάθε επόμενη μάζωξη, την πόρτα της εξόδου. Έτσι, για να σφίγγουν οι κ... οι δικοί μας, που είχαμε την τύχη να τη γλιτώνουμε και να μπορούμε, κάθε φορά, να δίνουμε το «παρών» στο επόμενο meeting.

Μέχρι φυσικά που να 'ρθει και η δική μας σειρά. Αυτό, ευτυχώς, δεν μας πήρε πολύ καιρό για να το καταλάβουμε.

Ζούσαμε πλέον σε μια νέα, πρωτόγνωρη πραγματικότητα.

Με αλλαγές ακόμη και στην εκπαίδευση, όπου το πρώτο μέλημα της εταιρείας ήταν να μας μνήσει στους τρόπους αποφυγής των κυρώσεων της αμερικανικής νομοθεσίας για τη διαφθορά και τις αθέμιτες πρακτικές για την κυριαρχία της αγοράς και τη χειραγώγηση του ιατρικού και πολιτικού συστήματος. Οχι της ευρωπαϊκής ή της ελληνικής νομοθεσίας. Αυτές δεν μας ενδιέφεραν. Τις είχαμε για την πλάκα μας, αφού πληρώναμε. Το πρόβλημά μας ήταν οι ΗΠΑ. Η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς τους και το υπουργείο Δικαιοσύνης τους.

Η φαρμακευτική δαπάνη στην Ελλάδα μειωνόταν πλέον σταθερά και κατακόρυφα, με τις πληρωμές του Δημοσίου να καθυστερούν κάθε φορά και περισσότερο. Η Novartis όμως έπρεπε να κερδίζει όσα και πριν.

Έτσι, μέσα σ' αυτό, το νέο μνημονιακό περιβάλλον, ο μόνος δρόμος διατήρησης της κυριαρχίας της εταιρείας περνούσε μέσα από την αύξηση των χορηγιών στα ΜΜΕ

και της μίζας στο πολιτικό σύστημα. Επιθετική πολιτική ήταν ο εύσχημος τίτλος της διαπλοκής και της διαφθοράς.

Και, ταυτόχρονα, ο δικός μας δρόμος επιβίωσης περνούσε αναγκαστικά μέσα από το διπλό θαύμα της διατήρησης του τζίρου και της ταυτόχρονης μείωσης του κόστους, σε μια αγορά που παρουσίαζε δραματική κάμψη και βούλιαζε, κάθε μέρα και πιο βαθιά, στο υφεσιακό τέλμα των μνημονίων. Ιδιαίτερα δε μετά την έλευση των γενοσήμεων στην αγορά.

Για να μπορεί λοιπόν ο Φρουζής να ταΐζει, κάθε μέρα και περισσότερο, ΜΜΕ, κρατικούς και πολιτικούς αξιωματούχους, έπρεπε πρώτα εμείς να του εξασφαλίζουμε τα απαραίτητα έσοδα, μειώνοντας παράλληλα και το κόστος. Το μαύρο χρήμα έρρεε για να χορταίνουν τα κάθε λογής λαμόγια. Με πρώτους τους πολιτικούς και τους κάθε λογής υπηρεσιακούς παράγοντες. Αυτοί φρόντιζαν να τιμολογούν υπέρ μας, να κρατούν πίσω τους ανταγωνιστές μας, να κινδυνολογούν για τα γενόσημα.

Η επιθετική πολιτική της εταιρείας λειτουργούσε με τους άγραφους νόμους του οργανωμένου εγκλήματος και της μαφίας.

Έπρεπε να πείσεις τον γιατρό, ακόμη και τον καθηγητή, που η καριέρα του σπονσονάρεται από την εταιρεία, ότι όχι μόνο έπρεπε να συνεχίσει να γράφει (τα φάρμακά μας), αλλά ότι, αντιθέτως, έπρεπε τώρα να γράφει περισσότερο από πριν, χωρίς όμως νέες απαιτήσεις για έξτρα παροχές. Πώς όμως να τον πείσεις με λιγότερα πλέον δωράκια, εξωτικά ταξίδια - συνέδρια, λεφτά, ακόμη και χωρίς π...ς, για τους πιο μερακλήδες;

Κάπου εκεί λοιπόν ξεκίνησαν οι πρώτοι εκβιασμοί.

Τα παίρνεις χοντρά τόσα χρόνια ρε π... γιατρέ, τώρα θα γράψεις λίγο και για μένα. Για να μείνω στη δουλειά. Τι θα κάνω αν με διώξουν επειδή εσύ δεν γράφεις όσο χρειάζεται η εταιρεία για να με κρατήσει; Και αν εγώ φύγω, πώς θα τα βρεις μετά εσύ με τον επόμενο; Αυτό ήταν το πρώτο ποίημα που λέγανε οι ιατρικοί μας επισκέπτες σε γιατρούς και καθηγητές – ιδιοκτήτες επιστημονικών ιατρικών εταιρειών (μεγαλέμποροι επιστήμονες γαρ). «Γράψε συνταγές για την εταιρεία ρε γαμώτο...!».

Τόσα χρόνια μαζί μας στο κουρμπέτι, φροντίσαμε να επενδύσουμε στις αδυναμίες του γιατρού-συνεργάτη. Έτσι, για πολλούς, ειδικά γι' αυτούς που τα 'παιρναν χοντρά, τους Α1 ή 3Α γιατρούς όπως τους λέγαμε, η εταιρεία τους είχε φακελωμένους. Γνωρίζαμε κάθε αδυναμία τους. Είχαμε πάντα κάτι για τον καθέναν. Και στους περισσότερους, όταν δεν έπιαναν τα λόγια, το δεύτερο στάδιο ήταν αυτό του εκβιασμού, που σχεδόν πάντα λειτουργούσε άμεσα και αποτελεσματικά. «Θα μας έχεις απέναντι, θα κλείσει η πόρτα της Novartis για σένα».

Κάπως έτσι λοιπόν γίναμε, από γιάπηδες, παλιάνθρωποι. Κοινοί εκβιαστές και λαμόγια. Αφού τα μεγαλεία με την υπέρογκη φαρμακευτική δημόσια δαπάνη είχαν τελειώσει, κάναμε τα πάντα προκειμένου, στο επόμενο meeting, η ώρα της καθαρίστριας να μη σηματοδοτήσει τη δική μας αποχώρηση από το Survivor της Novartis.

Ο χρόνος όμως γινόταν κάθε μέρα και περισσότερο εχθρικός και πιεστικός. Το άγχος της καθημερινής πίεσης, μέσα και έξω από τη δουλειά, μας πλάκωνε πλέον ανυπόφορα. Γιατί δεν ήταν μόνο η πίεση και οι τύψεις για τα εγκλήματα που αναγκαζόμασταν να κάνουμε στη δουλειά, για να εξασφαλίσουμε τον υψηλό μισθό και τα καλά bonus. Ήταν η αφόρητη πίεση που μας ασκούσε η μαμά εταιρεία από τη Βασιλεία της Ελβετίας για να πετύχουμε τους στόχους. Novartis uber alles.

Κάπως έτσι λοιπόν κυλούσαν τα πρώτα μνημονιακά χρόνια, στα οποία, μ' αυτά και μ' εκείνα, κατάφερα να γίνω ένας από τους προνομιούχους της εταιρείας που γλιτώσαμε από την γκιλοτίνα της.

Μέχρι που ήρθε η άνοιξη του 2013, που σηματοδότησε μέσα μου την ανατροπή. Μια βίαιη, ολική ανατροπή, μια γενικευμένη άρνηση στα πάντα όλα, αφού το ψυχικό κόστος όλων όσων θα 'πρεπε να συνεχίσω να υπομένω για να κάνω την άθλια βρωμοδουλειά του εκβιαστή γιατρών και καθηγητών, είχε πλέον ξεπεράσει τα όρια κάθε αντοχής και ανοχής.

Ήταν τότε η στιγμή που γύρισε μέσα μου ο διακόπτης στο off και που αισθάνθηκα, για πρώτη φορά, συνειδητά ένοχος και αηδιασμένος με τον εαυτό μου. Και ήταν τόσο δυνατό αυτό που ένιωσα, που δεν υπολόγισα, για πρώτη φορά στη ζωή μου, ούτε ακόμη τις ανάγκες της καθημερινής επιβίωσης της οικογένειάς μου.

Αδιαφόρησα ακόμη και για την ώρα της καθαρίστριας, αφού είχα πλέον αντιληφθεί ότι, σε κάθε περίπτωση, ζύγωνε νομοτελειακά η στιγμή και της δικής μου αποχώρησης. Πέντε με επτά χρόνια ήταν το όριο του μέσου όρου στην εταιρεία και εγώ το είχα ήδη ξεπεράσει.

Εψαχνα για μια αφορμή και μου την έδωσε ο ίδιος ο Φρουζής. Ο μέγας αντιπρόεδρος και κυβερνήτης της εταιρείας στην Ελλάδα.

Ο Φρουζής λοιπόν, αν έχετε τον Θεό σας, την άνοιξη του 2013 βραβεύθηκε από την ΕΕΔΕ ως manager της χρονιάς για το έτος 2012. Και, μάλιστα, με χαιρετισμό κατά την απονομή του βραβείου του από τον τότε υπουργό Κωστή Χατζηδάκη.

Και βραβεύθηκε, λένε, για την τεράστια συμβολή του στη διαχείριση του ανθρώπινου κεφαλαίου. Δηλαδή, μεταξύ άλλων, για τη συμβολή του και στη δική μου διαχείριση, ως αναλώσιμο ανθρώπινο κεφάλαιο στον μηχανισμό διαφθοράς της Novartis, καθοδηγώντας με να γίνω ένας εγκληματίας του κοινού ποινικού δικαίου, ένας ληστής δημοσίου χρήματος και εκβιαστής διεφθαρμένων γιατρών, καθηγητών και αξιωματούχων, προκειμένου, έτσι, να 'χω έναν καλό μισθό και να καταφέρνω να ζω την οικογένειά μου. Και βραβεύθηκε επίσης για την επιχειρηματική του αριστεία, αφού ήταν, δικαιωματικά πλέον, ο πρώτος μεταξύ των αρίστων της μίζας της φαρμακευτικής βιομηχανίας στην Ελλάδα. Και, ακόμη, για την καινοτομία και τις σχέσεις του με τους πελάτες, δηλαδή με τους γιατρούς, τους καθηγητές και τους πολιτικούς, που αφού πρώτα τους εξαγόραζε, στη συνέχεια τους εκβίαζε με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο. Και, τέλος, βραβεύθηκε μέχρι και για την αντιμετώπιση της πολιτικής και οικονομικής αστάθειας, στη βάση της αρχής της εμπιστοσύνης.

Ναι, της εμπιστοσύνης. Καλά διαβάσατε!

Της εμπιστοσύνης που απολάμβανε από την εταιρεία, κάθε φορά που η μαμά στην Ελβετία του εμπιστευόταν τα τούβλα με τα πεντακοσάρικα της διαφθοράς που μοίραζε σε κρατικούς αξιωματούχους και σε άλλους του δημόσιου βίου. Και της εμπιστοσύνης που έδειχναν στο ψεύτικο πρόσωπό του, με το ύπουλο και υποκριτικό χαμόγελο, τα λαμόγια που παραλάμβαναν τις βαλίτσες με το μαύρο χρήμα.

Ο Φρουζής! Ο απίθανος αυτός τύπος που δεν ήξερε ούτε να ανοίγει τον υπολογιστή του γραφείου του και που, έτσι, διοικούσε μια ολόκληρη Novartis, αφού προηγούμενα είχε θητεύσει στον αμαρτωλό ΟΤΕ της Siemens. Αυτός λοιπόν, ο Φρουζής, βραβεύθηκε το 2013 ως manager της χρονιάς. Πιο εύστοχο θα ήταν manager της διαφθοράς και της διαπλοκής. Ιατρικής και πολιτικής.

Ήταν τότε η στιγμή που γύρισαν τα μάτια μου ανάποδα. Και δεν ήμουν ο μόνος, αφού αυτό που ζούσαμε δεν ήταν απλά προκλητικό. Ήταν κάτι πολύ περισσότερο από το να αισθάνεσαι ταυτόχρονα και δαρμένος και μ...ς, που αυτό το είχαμε ήδη αποδεχθεί και που συνηθίσαμε να το ζούμε και να το υπομένουμε, στον βωμό της επαγγελματικής μας επιβίωσης.

Αυτή τη φορά όμως ήταν κάτι άλλο. Κάτι πολύ μεγαλύτερο, που το αισθάνθηκα για πρώτη φορά στη ζωή μου. Δεν βρίσκω την κατάλληλη λέξη για να το εκφράσω, μπορώ όμως να το περιγράψω. Ήταν μια λάμψη που αισθάνθηκα μέσα στο κεφάλι μου τη στιγμή που έκλεισα τα μάτια μου συλλογιζόμενος τη βράβευση του Φρουζή. Και που ξαφνικά έφερε μπροστά μου μια ολόκληρη παρέλαση από φλας φαντασμάτων που, προφανώς, ζούσαν κρυμμένα ως τύψεις, όλα αυτά τα χρόνια, βαθιά μέσα στο υποσυνείδητό μου. Και που η δίψα για καριέρα, όταν τελείωσε το πάρτι και μετά, δεν μου επέτρεπε την πολυτέλεια να τις κοιτάξω κατάματα, να τις ζυγίσω και να τις αντιμετωπίσω. Και που όσο το πάρτι κρατούσε, ήταν τόσο γλυκό το ποτό της διαφθοράς που κατάφερνε να τις κρατά μεθυσμένες, κάνοντάς τες να φαντάζονται αστείες, ασήμαντες και γραφικές απέναντι στον μύθο του american dream που πίστευα ότι ζούσα, χτίζοντας τον χάρτινο πύργο της καριέρας μου στη Novartis.

Σε μια μόνο στιγμή είδα μέσα μου όλα όσα δεν είχα καταφέρει να δω επί επτά ολόκληρα χρόνια. Είδα τη μάνα και τον πατέρα μου να με κοιτάνε απορημένοι, με ένα μεγάλο ερωτηματικό ζωγραφισμένο στα πρόσωπά τους, που ζητούσε σαστισμένο να καταλάβει σε τι έφταζαν και τους τιμώρησα, ληστεύοντας, μαζί με την υπόλοιπη συμμορία της Novartis, το ταμείο που τους πλήρωνε τις συντάξεις, τους γιατρούς, τα νοσοκομεία και τα φάρμακα. Είδα και το αύριο των παιδιών μου, στην Ελλάδα κάποιου επόμενου, διηγήφου τον αριθμό μνημονίου, μεγάλα πια, σπουδαγμένα με το βρώμικο χρήμα της δουλειάς μου, να πληρώνουν τις δικές μου αμαρτίες δουλεύοντας ως ντελιβεράδες σε κάποια ξένη αλυσίδα fast food, για να 'χουν ένα κομμάτι ψωμί να φάνε. Και για να μου δίνουν ένα χαρτζιλίκι και μένα που, παρότι παλιάνθρωπος, ήμουν ακόμη ο πατέρας τους, που παροπλισμένος πλέον στα γεράματα ανήκα στην κατηγορία εκείνη των Ελλήνων που, επειδή ληστέψαμε τις προηγούμενες και τις επόμενες γενιές, ο Θεός μας τιμώρησε, καταδικάζοντάς μας να ζούμε στο περιθώριο, χωρίς σύνταξη, περίθαλψη και αξιοπρέπεια. Είδα συγγενείς και φίλους να με κοιτούν, όχι σαν τους γονείς και τα παιδιά μου, αλλά με την οργή και το μίσος ζωγραφισμένα στα πρόσωπά τους, επειδή λήστεψα και τις δικές τους συντάξεις και επειδή, ακόμη χειρότερα, έκλεψα, μαζί με των δικών μου, και το μέλλον των δικών τους παιδιών. Και είδα τα μάτια τους να με κοιτούν με το ίδιο φονικό βλέμμα που κοιτάς τον πρεζέμπορα, που για το μεροκάματο της ηρωίνης δεν διστάζει να στείλει στον θάνατο

τα παιδιά του κόσμου. Είδα και τους πολιτικούς που τα παίρνανε. Και τους δημοσιογράφους που τα τσέπωναν χοντρά. Αυτοί όμως ήταν ίδιοι και απαράλλαχτοι, όπως και στην κανονική τους ζωή, αφού συνέχιζαν να με κοιτούν με τον ίδιο ακριβώς υποκριτικό τρόπο που με κοιτούσαν τόσα χρόνια στα συνέδρια, στις πίτες, στις εκλογές, στα τσιγάρα, τα ποτά, τα ξενύχτια και τις μίζες.

Μίσησα τον εαυτό μου. Και συνειδητοποίησα, για πρώτη φορά, ότι τελικά δεν μου 'φταιγε ο Φρουζής και το σύστημα Novartis, αλλά μου έφταιγα εγώ ο ίδιος. Και, έτσι, σταμάτησα επιτέλους να κοροϊδεύω τις τύψεις μου με το βολικό άλλοθι της ευθύνης της Novartis και του Φρουζή. Αυτός έκανε τη βρώμικη δουλειά του και είχε να παλέψει με τους δικούς του δαίμονες. Και εγώ, κοντά του, έκανα συνειδητά τη βρώμικη δουλειά που, πριν μου την αναθέσει, ήμουν εγώ ο ίδιος που τη διεκδίκησα. Όχι επειδή με υποχρέωσε, με εξανάγκασε ή επειδή δεν είχα άλλη επιλογή στη ζωή μου. Αλλά επειδή, στην εποχή του πάρτι, μου άρεσε να ζω ασυνείδητα, απολαμβάνοντας την ψευδαίσθηση του μύθου του american dream και, ακόμη χειρότερα, όταν τελείωσε το πάρτι και ήρθαν τα μνημόνια, μιμούμενος τους δημοσιογράφους που είχαμε στα pay rolls, βολεύτηκα και εγώ μαζί τους στην προστυχιά του δόγματος «ο θάνατός σου, η ζωή μου», καλλωπίζοντας ενσυνείδητα τους όποιους ενδοιασμούς και τις τύψεις μου με το βολικό άλλοθι της επιβίωσης και των οικογενειακών μου υποχρεώσεων. Δεν διέφερα πλέον σε τίποτα από τους εγκληματίες της Καμόρα, αφού δεν δίστασα να χρησιμοποιήσω, ως άλλοθι στη διαβρωμένη από τη βρωμιά της διαφθοράς συνείδησή μου, μέχρι και τα ίδια μου τα παιδιά.

Κάπως έτσι, η λάμψη που ένιωσα όταν έκλεισα τα μάτια μου έγινε φως μόλις τα ξανάνοιξα, δείχνοντάς μου τον δρόμο της εξόδου από τον λαβύρινθο στον οποίο είχα εγκλωβίσει εγώ ο ίδιος τη ζωή και τη συνείδησή μου. Και, για καλή μου τύχη, δεν ήμουν μόνος. Ημασταν ήδη δύο. Εγώ και ο «Α». Λίγο αργότερα προστέθηκε στην ομάδα και ο «Γ».

Ξέραμε πολύ καλά τι έπρεπε να κάνουμε για να λυτρωθούμε. Για ενάμιση χρόνο συγκέντρωνα στοιχεία. Θα κατήγγελλα στο Department of Justice τη Novartis. Με ονόματα και στοιχεία. Η ηδονή που ένιωσα τη στιγμή που παρέδωσα το στικάκι με τα απόρρητα αρχεία του υπολογιστή της εταιρείας ήταν κορυφαία. Μεγαλύτερη ακόμη και από τον κορυφαίο οργανισμό που φαντασιωνόμουν να ζήσω.

Έτσι, η προδιαγεγραμμένη ώρα της καθαρίστριας ήταν για μένα λυτρωτική.

Περιπλανήθηκα για μεγάλο διάστημα στην άβυσσο της συνείδησής μου, αναζητώντας τα κίνητρα που θα με ξανάκαναν άνθρωπο και που θα με οδηγούσαν στην ανάκτηση, αντί οποιουδήποτε τιμήματος, της αξιοπρέπειας που ξεπούλησα, χτίζοντας τον χάρτινο πύργο της καριέρας μου στη Novartis.

Ήταν όμως πολύ δύσκολο. Ειδικά αφότου η υπόθεση άρχισε να διαδίδεται ευρέως από τα έντυπα και το Διαδίκτυο, όσοι με γνώριζαν με κοιτούσαν με το ίδιο ακριβώς φονικό βλέμμα που αντίκρισα μέσα στη λάμψη, τη στιγμή που με βοήθησε ο Θεός να δω, με τα μάτια κλειστά, την αλήθεια που αρνούμουν πεισματικά να αντικρίσω όσο τα είχα ανοικτά. Πολλές φορές μπορεί να ήταν και ιδέα μου. Αυτό όμως ήταν ακόμη χειρότερο, γιατί οι δικές μου ερινύες, που γνώριζαν την κάθε λεπτομέρεια των οικονομικών και ηθικών μου εγκλημάτων κατά της ελληνικής κοινωνίας, ήταν πολύ

σκληρότερες και αυστηρότερες από τον οποιοδήποτε τρίτο και, τα φίδια που είχαν στα κεφάλια τους, με δάγκωναν κάθε φορά και πιο δυνατά.

Πάλευα πλέον μόνος, απέναντι στα φαντάσματα, τους δαίμονες και τις ερινύες μου, αλλά και απέναντι στην οικογένεια, τους συγγενείς και τους φίλους μου, που κάθε φορά που με στριμώχνανε με άβολες ερωτήσεις, με έκαναν να απομακρύνομαι ακόμη περισσότερο από τον κοινωνικό περίγυρο.

Είχα πλέον αντιληφθεί ότι, για το καλό μου, αλλά και για το καλό των δικών μου ανθρώπων, έπρεπε να εξαφανιστώ. Ειδικά μετά την αποκάλυψη ότι δύο Έλληνες μεγαλοστελέχοι της Novartis Hellas υπέβαλαν μηνυτήριες αναφορές στις αρχές των ΗΠΑ, παραδίδοντας τα απόρρητα μαύρα αρχεία της εταιρείας διαισθάνθηκα για πρώτη φορά ότι κινδύνευε πλέον η ζωή μου.

Κάπως έτσι, λοιπόν, βρέθηκα και εγώ τον Δεκέμβριο του 2016 στην άλλη μεριά του Ατλαντικού. Με τον δικηγόρο μας Παύλο Σαράκη να επιμένει ότι, η επιλογή μου αυτή, ήταν η καλύτερη που είχα κάνει ποτέ στη ζωή μου. Δεν μου έβγαινε όμως να μην αμφιβάλω. Κουβαλούσα ακόμη μέσα μου την μιζέρια από τους δαίμονες, τα φαντάσματα και τις ερινύες μου, που μου θύμιζαν κάθε στιγμή ότι δεν ήμουν τίποτα περισσότερο από ένα σκουπίδι. Ένα λαμόγιο που, αφού πρώτα έφαγα, ήπια, γλέντησα και κονόμησα, υπονομεύοντας τη ζωή και το μέλλον ακόμη και της ίδιας μου της οικογένειας, τώρα ερχόμουν στις ΗΠΑ για να καταδώσω στις αρχές τα χέρια που τόσα χρόνια με τσίζαν το βρώμικο ψωμί, που εγώ ζητούσα να φάω από τη Novartis. Ένας κουκουλοφόρος, όπως με αποκαλείτε σήμερα στην Ελλάδα. Ο κουκουλοφόρος «B» λοιπόν, είμαι εγώ.

Χωρίς καμία ψυχολογία και με το ηθικό στα πατώματα, πέρασα την πόρτα του SEC στην Ουάσιγκτον, όπου με περίμεναν οι πράκτορες του FBI που είχαν στα χέρια τους τον φάκελο με την έρευνα. Δεν τολμούσα να σηκώσω το κεφάλι μου και να τους κοιτάξω στα μάτια, ούτε ακόμη για να τους πω, έστω, μια τυπική καλημέρα. Τόσο ξεφτίλας αισθανόμουν. Ωσπου, ξαφνικά, μου έπιασε ο ένας το χέρι, σφίγγοντάς το δυνατά και, μιλώντας μου στον ενικό, αφού πρώτα με προσφώνησε με το μικρό μου όνομα, μου έδωσε συγχαρητήρια, λέγοντάς μου ότι πρέπει να αισθάνομαι περήφανος για τον εαυτό μου, επειδή αυτό που έκανα εκείνη την ώρα ήταν μια ηρωική πράξη, που ελάχιστοι άνθρωποι στον κόσμο βρίσκουν την τόλμη και τη δύναμη να την κάνουν. Μία γενναία πράξη στη μάχη υπέρ της διαφάνειας και κατά της διαφθοράς στο δημόσιο βίο. Και ότι, χάρη στις καταθέσεις μας, την δική μου και του «Α», μπορεί τελικά να αποδοθούν ευθύνες και, έτσι, μπορεί να καταδικαστεί η εταιρεία να πληρώσει μεγάλες αποζημιώσεις, όχι μόνον στις ΗΠΑ, αλλά και στην Ελλάδα. Και ότι τα πράγματα στην Ελλάδα θα αλλάξουν. Οι γιατροί θα πάνσουν να είναι έμποροι και οι πολιτικοί να υπηρετούν την κοινωνία και όχι τις πολυεθνικές.

Ήταν αυτό που περίμενα να ακούσω για να αρχίσω να επανέρχομαι. Και συνειδητοποίησα ότι, το τίμημα της επανάκτησης της αξιοπρέπειας που ξεπούλησα, περνούσε μέσα από αυτή την κατάθεση, που θα μπορούσε κάποια στιγμή να με κάνει να ξανακοιτάξω στα μάτια τους συμπολίτες και την οικογένειά μου στην Ελλάδα. Ιδιαίτερα αν η κατάθεσή μου αυτή κάποτε οδηγήσει στην καταβολή αποζημιώσεων και στην αποκατάσταση της ζημίας που τους προκάλεσα και με τη δική μου συμμετοχή στην εγκληματική οργάνωση της Novartis.

Εύχομαι να με αξιώσει ο θεός, πριν κλείσω οριστικά τα μάτια μου, να ξαναδώ τη λάμψη με το φιλάκι της ζωής μου, με τη μάνα, τον πατέρα, τη γυναίκα, τα παιδιά, τους συγγενείς και τους φίλους μου, αυτή τη φορά να μου χαμογελάνε, ακόμη και αν δεν καταφέρουν ποτέ να με συγχωρήσουν για όσα έκανα.

Για την Ελλάδα και για τους Έλληνες, ρε γαμώτο ...!

Γι' αυτό έγινα πληροφοριοδότης. Εν Ονόματι του Ελληνικού Λαού, ενώπιον της αμερικανικής Δικαιοσύνης. Και για τους συνένοχους διεφθαρμένους ιατρούς και πολιτικούς... κουκουλοφόρος.

« Ο Πληροφοριοδότης Β »